

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **Ing. J. L.**, zastoupeného Mgr. Šimonem Hradilkem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 391/7, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2011, č. j. MHMP 188688/2011, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2011, č. j. 3 A 49/2011 - 72, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze výše nadepsaným rozsudkem zrušil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 5. 4. 2011, č. j. MHMP 188688/2011 a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru finanční správy ze dne 15. 2. 2011, č. j. P4/017594/11OFS/Stel a nařídil povinnému subjektu - Úřadu městské části Praha 4 poskytnout žalobci informace požadované v jeho žádostech ze dne 14. 2. 2011, které povinný subjekt eviduje pod č. j. 16848, 16850, 16852, 16854, 16855 a 16858, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Proti tomuto rozsudku brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v rámci které zároveň požádal soud o přiznání odkladného účinku. Je třeba poznamenat, že řízení o kasační stížnosti a potažmo o návrhu na přiznání odkladného účinku bylo zahájeno před účinností zákona č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, tj. před 1. 1. 2012. Podle přechodného ustanovení čl. II citovaného zákona platí, že není-li stanoveno jinak, použije se zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (dále též „s. ř. s.“) i pro řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona právní účinky úkonů, které byly v řízení učiněny přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány. Vzhledem k tomu, že žádná speciální úprava přechodných ustanovení se nevztahuje na nyní řešený případ, vycházel Nejvyšší

správní soud při svém rozhodování ze znění soudního řádu správního po novele provedené citovaným zákonem.

Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval např. v usnesení ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 As 6/2010 – 61, že institut odkladného účinku je primárně spjat se žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznáváný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Přiměřené použití ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. bude tedy primárně přicházet v úvahu v případě kasační stížnosti podávané žalobcem, tj. adresátem veřejnoprávního aktu. Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možnosti přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle ustanovení § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce,“ je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přiznáván na návrh osoby, která se domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve výjimečných případech.

Dále je též třeba upozornit na mimořádnou povahu institutu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něž by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Tento postup proto musí být vyhrazen pro ojedinělé a výjimečné případy.

Jak již bylo uvedeno, kasační stížnost je mimořádným opravním prostředkem, který nemá ze zákona suspensivní účinky na napadené rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však může na návrh stěžovatele přiznat kasační stížnosti odkladný účinek, jsou-li naplněny zákonné předpoklady. Tyto předpoklady definuje soudní řád správní v § 73 odst. 2, podle něhož je k přiznání odkladného účinku třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí *znamenal pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele; z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení. Od stěžovatele se tak především očekává uvedení konkrétních a prokazujících tvrzení, které osvědčují možnost vzniku nepoměrně větší újmy, než jiným osobám a rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a její intenzity. Vylicení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem.

V projednávané věci tak bylo na stěžovateli, aby ve svém návrhu uvedl konkrétní skutečnosti, které by osvědčily možnost vzniku nepoměrně větší újmy na jeho straně, než která by vznikla jiným osobám přiznáním odkladného účinku, a upřesnění v čem konkrétně by měla tato újma spočívat. Stěžovatel se však omezil toliko na ničím nepodložené konstatování, že napadený rozsudek by mohl znamenat pro stěžovatele a ostatní orgány státní moci negativní právní a finanční důsledky při poskytování informací dle zákona 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost není odkladným účinkem vybavena ex lege a Nejvyšší správní soud jej může přiznat pouze na návrh a ve výjimečných případech, je třeba, aby žádost o přiznání odkladného účinku byla řádně odůvodněna. Soud pak posuzuje v žádosti uvedené skutečnosti podle podmínek § 73 s. ř. s., není však povinen ani oprávněn tyto skutečnosti jakýmkoli způsobem sám dovozovat. Pouhé konstatování možných právních a finančních negativních důsledků, navíc nijak nespecifikovaných, není s to naplnit zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku.

Nelze přehlédnout ani okolnost, že žalobce již dne 12. 10. 2011 zaslal soudu sdělení, že Úřad městské části Praha 4 splnil povinnost mu uloženou napadeným rozsudkem a sdělením ze dne 7. 10. 2011 poskytl žalobci veškeré požadované informace. Zdejší soud tak konstatuje, že podstatným důsledkem rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by byl pouze fakt, že Úřad městské části Praha 4 by neměl povinnost poskytnout žalobci informace jím požadované až do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci. Poněvadž již byla tato povinnost uložená rozsudkem městského soudu splněna a informace byly žalobci poskytnuty, postrádá rozhodování o přiznání odkladného účinku smysl, neboť nelze uložit odklad splnění již jednou splněné povinnosti.

Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá za této situace než konstatovat, že v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané stěžovatelem proti rozsudku Městského soudu v Praze neuvedl stěžovatel skutečnosti, z nichž by bylo možné splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku dovodit. S přihlédnutím k tomu, že již došlo ke splnění povinnosti v něm uložené, Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu